

МАРА ПЕПЕЛІЯШКА

chitanka.info

Мъж и една жена си имали само една дъщеря на име Мара. Майката и дъщерята често сядали край огнището да си вършат женската работа — да предат, да плетат и да шият. Момичето било умно и схватливо, бързо се научило да прави всичко и станало отмяна на майка си. Един ден Мара поискала майка ѝ да я пусне у съседите да преде заедно с дружките си. Жената я пуснала, само че ѝ дала пълна торба с къдели и поръчала на момичето:

— Ако не изпредеш всичките къдели за един ден, аз ще се превърна в крава!

— Ще ги изпреда, мамо, как няма да ги изпреда!

Отишло на седянката в съседите и захванало бързо да преде. Прели целия ден, пели и се шегували, но накрая му останала половин къделя неизпредена. Върнала се вечерта Мара в къщи, почукала на вратата и извикала:

— Мале, отвори ми! Аз съм, Мара. Отвори ми, мале!

Вместо майчиния и глас отвътре се чуло кравешко мучене:

— Му-у-у!

Майката на Мара наистина се била превърнала в крава! Седнало момичето на прага на къщата и заплакало. Не минало много време и от нивата се прибрал баща му.

— Защо плачеш, мила щерко? — попитал разтревожено той.

— Как да не плача, тате! — отвърнало през сълзи момичето. — Мама се е превърнала на крава, мучи отвътре и не може да ни отвори.

Уплашил се бащата, че беда е стигнала жена му, грабнал един дебел кол, подпрял здраво вратата, натиснал с рамо и я изкъртил. А вътре вместо жена ги посрещнала една хубава пъстра крава. Прегърнало я през шията момичето и заплакало с глас:

— Защо ми трябваше да ходя да преда при съседите? Какво ще правя сега без майчица...

Мъчно им било на Мара и на баща ѝ, ала нямало какво да сторят и затворили кравата в обора. Момичето всеки ден хранило и поило кравата, чистило ѝ, а накрая я прегръщало и си поплаквало. Кравата само го гледала с големите си умни очи.

Минало се време и Мариният баща се оженил втори път. Отначало мащехата се грижела за момичето и за кравата, ала един ден рекла на мъжа си:

— Хайде, мъжо, да заколим кравата! Защо ни е, като толкова време не се е отелила? Защо да я храним напразно!

Мъжът не се двоумил много, заклали кравата, сварили я и я изяли. Бащата и мащехата поканили момичето:

— Седни, Маро, да си хапнеш и ти месце!

Момичето не докоснало месото, защото знаело, че това не е истинска крава, а майка ѝ. Когато баща ѝ и мащехата се наяли, Мара събрала кокалчетата, но не ги хвърлила на пътя да ги гложат кучетата, а ги заринала под пепелта в огнището.

Момичето не можело да прежали майка си, по цял ден седяло до огнището, дето били заровени костите на кравата и никъде не излизало, затова мащехата го кръстила Мара Пепеляшка.

Един ден бащата и мащехата тръгнали да вървят на сватба. Повикали и нея:

— Хайде, Маро, да те водим на сватба! Да се събереш с хора, да се поразвеселиш. Стига си седяла само до огнището.

Момичето не давало и да се издума да върви на сватба:

— Какво ще правя аз на сватбата? Нямам си майка да ме изпрати, нито пък дреха да се пременя и нагиздя...

Мащехата се опитала още веднъж да я придума, после я зарязала до огнището и тръгнали с мъжа си на сватбата.

Когато излезли и Мара останала сама, тя изровила костите от пепелта и какво да види — те се били превърнали в прекрасни златни украшения и дрехи от златотъкани платове, целите обкичени с бисери. От огнището се чул глас:

— Премени се и иди на сватбата, дъще! Да видят хората каква хубава дъщеря съм отгледала.

Послушала Мара майчиния си глас, пременила се, накичила се, обула златни чехли и отишла на веселбата. Хванала се с другите моми на хорото и заиграла. Гледали я отстрани хората и се дивели на чудната ѝ хубост, на прекрасните накити и блестящата ѝ рокля. Като играела на хорото, чехлите ѝ като слънчеви лъчи проблясвали. Никой не познал Мара Пепеляшка.

Когато взело да се свечерява, Мара се пуснала от хорото и тичешком се прибрала в къщи. Съблякла златните дрехи, свалила накитите и ги заровила в пепелта. Навлякла се с очерненото си сукманче и седнала край огнището.

След малко си дошли бащата и мащехата. Те заварили момичето край пепелта и още от вратата започнали да разправят:

— Маро, дъще! Да видиш чудо! Не дойде на сватбата да видиш чудо нечувано! Отнякъде се появи една мома, чудна хубавица. Цялата блестеше като слънце в златните си дрехи и със скъпите си и прескъпи накити. Ами чехлите ѝ да беше видяла! Хвана се хубавицата на хорото, поигра, а като взе да се мръква, побягна и се не чу и не видя.

Още три пъти ходила Мара Пепеляшка на други сватби и никой не могъл да я познае. На третия път толкова се улисала в хорото, че когато се огледала, баща ѝ и мащехата си били отишли вече.

Хукнала с всички сили Мара Пепеляшка да ги изпревари и да се прибере преди тях в къщи. Като тичала покрай реката, подхлъзнала се и единият златен чехъл паднал във водата.

На сутринта царските коняри изкарали конете на реката да пият вода, ала те само пръхтели и не искали да се наведат над водата, защото чехълът блестял и ги плашел. Подплашили се накрая конете, дръпнали се от поводите и хукнали назад към конюшните.

Видял ги царят, повикал конярите и строго попитал:

— Защо не пазихте добре конете, та се подплашиха и хукнаха така?

— Пазихме ги, царю, ала те се уплашиха от едно нещо в реката...

И му разказали за странния блясък, който излизал от реката и подплашил конете.

Царят не им повярвал, дигнал се и отишъл на реката — да се увери с очите си, че слугите не лъжат.

Навел се от брега и се вгледал внимателно към мястото, откъдето идвала светлината. И какво да види — върху пясъка на дъното лежал един златен женски чехъл! Царят заповядал на слугите да го извадят, разгледал го внимателно и учудено поклатил глава:

— Каква ли ще да е тази работа? Откакто съм станал цар, такъв чехъл не съм виждал. Не знаете ли чий е? — попитал той слугите и насъбралите се да видят чудото хора.

— Не знаем, царю! — отвърнали в един глас всички.

Тогава царят заповядал да се съберат всички жени в царството, да отидат в двореца и да премерят чехъла. Така той се надявал да разбере на кого е.

На другия ден в двореца се събрали всички жени и моми да мерят чехъла. Мерили, мерили, ала той на нито един крак не бил й по мярка.

Когато и последната мома премерила чехъла, царят попитал слугите:

— Всички ли дойдоха да мерят?

— Всички, царю!

— Не са дошли всички, господарю! — извикал тогава един глас от тълпата. — Има още една мома!

— Коя е тя и защо не се е подчинила на царската ми воля? — извикал разгневеният цар.

— Мара Пепеляшка! — извикал пак гласът от тълпата.

— Защо не сте довели и нея? — скарал се царят на слугите си.

— За какво да я довеждаме? — оправдавали се те. — Тя денем и нощем все в огнището и в пепелта се завира и никъде не излиза. Начернена е отгоре до долу. Чиста дреха няма на гърба си, царю, та камо ли такива чудни златни чехли.

— Каквато и да е — доведете я! — наредил царят.

Разтичали се слугите и довели Мара Пепеляшка. Застанало момичето пред царя и само се свивало в сиромашката си очернена дрешка.

— Защо не дойде, като повиках всички жени в царството да премерят този златен чехъл? — попитал я той намръщен.

— Не съм и чула за заповедта ти, царю честити! Аз никъде не излизам и никъде не ходя — затова не съм чула.

— Хм... Я премери този чехъл! То на черните ти дрипи само златен чехъл не им стига, ала мери и ти!

Сложили чехъл на крака на момичето и той прилепнал. Ахнала тълпата от почуда.

— Коя си ти, моме? — едва успял да попита слисаният цар.

— Дъщерята на кравата! — отвърнала Мара Пепеляшка.

После изтичала в къщи, извадила си златните дрехи и накити и се пременила. Целият град светнал, като че ли златното слънце го огряло.

Мара Пепеляшка разказала на царя за майка си. На другия ден царят се оженил за момичето и така Мара Пепеляшка станала царица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.